

 NANMEEBOOKS

นา นิ นิ

นักสืบ
วิทยา
ศาสตร์

科学探偵 vs. 消滅した島

ปริศนา
เกาะ
ลึกลับ

ไม่มีปริศนาไหน
ที่ไขไม่ได้ด้วย
วิทยาศาสตร์

Sato
Midori

Kitaji
Ishikawa

Rima
Kitaki

Tomofumi
Tanaka

เขียน

Kiki

ภาพประกอบ

สกล วณสุนทรีย์

แปล

นา ริ นะ

นักสืบ
วิทยา
ศาสตร์

ปริศนา
เกาะ
ลึกลับ

Sato
Midori

Rima
Kitaki

เขียน

Kitaji
Ishikawa

Tomofumi
Tanaka

สกุล วณสุนทรีย์
แปล

 NANMEEBOOKS

科学探偵VS. 消滅した島

Kagakutantei VS. Shoumetsushitashima

นาโซโนะ นักสืบวิทยาศาสตร์ เล่ม 5 ตอน ปริศนาเกาะลึกลับ

Sato Midori, Kitaji Ishikawa, Rima Kitaki และ Tomofumi Tanaka เขียน

Kiki ภาพ

สกล วนสุนทรี แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2566

ราคา 225 บาท

Original Title: 科学探偵VS. 消滅した島

© 2018 Midori Sato, Kitaji Ishikawa, Rima Kitaki,

Tomofumi Tanaka/Kiki, Asahi Shimbun Publications Inc.

Original edition published by Asahi Shimbun Publications Inc.

Thai edition arranged with Youbook Agency, China.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2566: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ชะโด, มิโคะริ.

นาโซโนะ นักสืบวิทยาศาสตร์ เล่ม 5 ตอน ปริศนาเกาะลึกลับ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2566.

224 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ชะโด, มิโคะริ. II. สกล วนสุนทรี, ผู้แปล. III. กิกิ, ผู้วาดภาพประกอบ. IV. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-04-6212-4

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไทรรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร ปิยะนัฐ ลิขสิทธิ์พงศ์ • บรรณาธิการเล่ม สุวัทน์ ใจคง • พิสูจน์อักษร จินณ์พัชฌาณ์ ไชยมะโนะ กันหา
สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก ชีรวรรณ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก จิตติมา ศรีตนทิพย์ • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ฟิสิกส์เซ็นเตอร์ โท. 0-2433-7704-5

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

‘ไม่มีปริศนาไหนที่ไขไม่ได้ด้วยวิทยาศาสตร์’

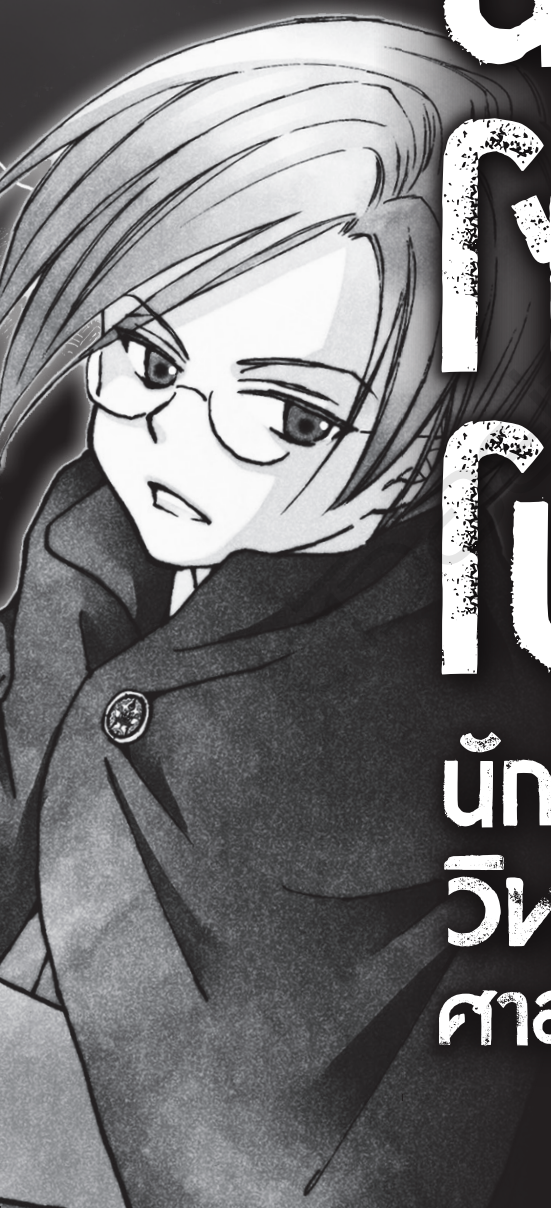
นี่คือคติพจน์ที่นาโซโนะ ชินจิตสึยึดถือมาตลอดการเดินทาง ไขปริศนาเรื่องราวลึกลับที่ใครต่อใครต่างมองว่าเป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ ความเชื่อและการกระทำของเขาแสดงให้เห็นว่าในทุกๆ เรื่องราวมีอีกด้านซึ่งคนส่วนใหญ่อาจจะละเลยไปซุกซ่อนอยู่เสมอ เช่นเรื่องราวเหนือธรรมชาติก็ยังมีข้อเท็จจริงที่อธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์ หรือกระทั่งสิ่งที่ชินจิตสึเชื่อมาตลอดว่าเป็นสิ่งที่ใช้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์อย่างวิทยาศาสตร์ก็ยังสามารถถูกใช้ในทางที่ผิดได้

เรื่องราวในครั้งนี้ก็เช่นกัน ชินจิตสึ เคนตะ และมิกิ 3 เพื่อนซี้ที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายครั้งได้เดินทางไปยังเกาะอาคุมะเพื่อตามหาเบาะแสของนาโซโนะ โคมะที่หายตัวไป เกาะอาคุมะที่ว่านี้เป็นเกาะที่ได้ชื่อว่าจะสาปจากความเชื่อที่มีแต่เก่าก่อนว่าเกาะแห่งนี้มีปิศาจสิงสถิตอยู่ ความเชื่อนี้ถูกตอกย้ำเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยในชั่วข้ามคืน ที่ว่ากันว่าเกิดจากน้ำมือของปิศาจจากยุคบรรพกาล

แต่อย่าลืมว่าทุกสิ่งและทุกเรื่องราวมีอีกด้านซุกซ่อนอยู่เสมอ จึงเกิดคำถามว่าเรื่องราวน่ากลัวที่เกิดขึ้นบนเกาะอาคุมะจะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติจริงหรือไม่ หรือมีความลับใดซุกซ่อนอยู่ โฉมหน้าที่แท้จริงของปิศาจแห่งอาคุมะคืออะไร แล้วชินจิตสึจะได้พบพोंที่ตามหามาตลอดหรือไม่ คงต้องมาร่วมเป็นกำลังใจและหาคำตอบไปพร้อมกับหนุ่มน้อยนักสืบวิทยาศาสตร์ของเราและผองเพื่อนในการไขปริศนาครั้งนี้

นานมีบุ๊คส์

นาง ริ นะ

นักสืบ
วิทยา
ศาสตร์

ปริศนา
เกาะ
ลึกลับ

สารบัญ

ตัวละคร 8

ความเดิมตอนที่แล้ว 10

บทนำ 12

เพลงเด็กแห่ง

เกาะอาณุมะ 26

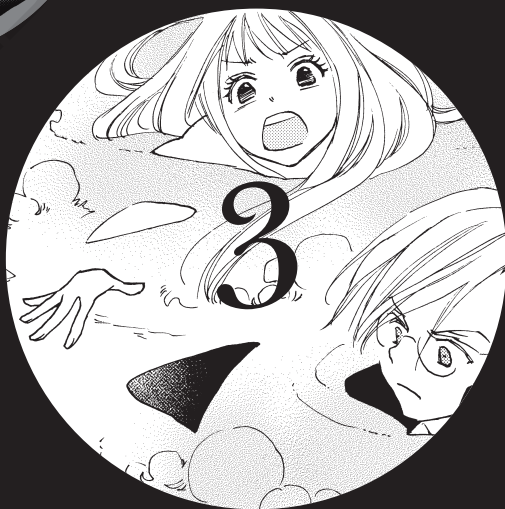

สัตว์ประหลาดสีดำ

62

หาคทรายกินคน

98

ผู้คนสาบสูญ

142

โฉมหน้าของปีศาจ 178

ปัจฉิมบท 214

วิธีเสพความสนุกจากหนังสือเล่มนี้ เรื่องราวในหนังสือ มีการแบ่งเป็นช่วงสืบทอดกับไขคดี ขอให้ผู้อ่านมาร่วมไขปริศนา และตามหาความจริงไปพร้อมกับเหล่าตัวละครที่ปรากฏใน หนังสือเล่มนี้ คำใบ้ทั้งหมดจะอยู่ในตัวอักษรและรูปภาพที่ ปรากฏ

ตัวละคร

นาโซโนะ ชินจิตลี

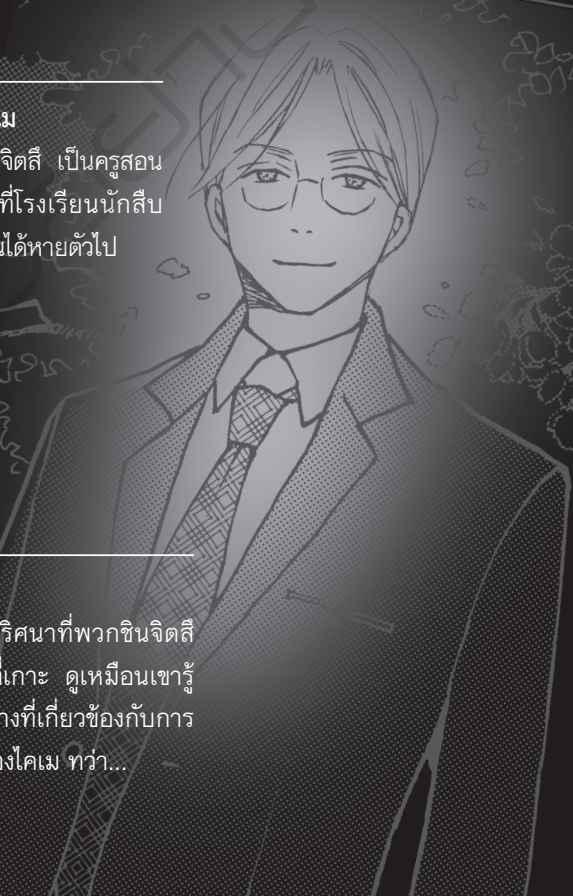
นักเรียนที่ย้ายมาจากโรงเรียนนักสืบโฮมส์
โรงเรียนฝึกนักสืบชั้นยอด เขามีมันสมอง
เป็นเลิศและเก่งทางด้านวิทยาศาสตร์อย่างยิ่ง
เขาเชื่อว่า 'ไม่มีปริศนาไหนที่ไขไม่ได้ด้วย
วิทยาศาสตร์' ตอนนี้กำลังตามหาโคเม พ่อที่
หายตัวไป

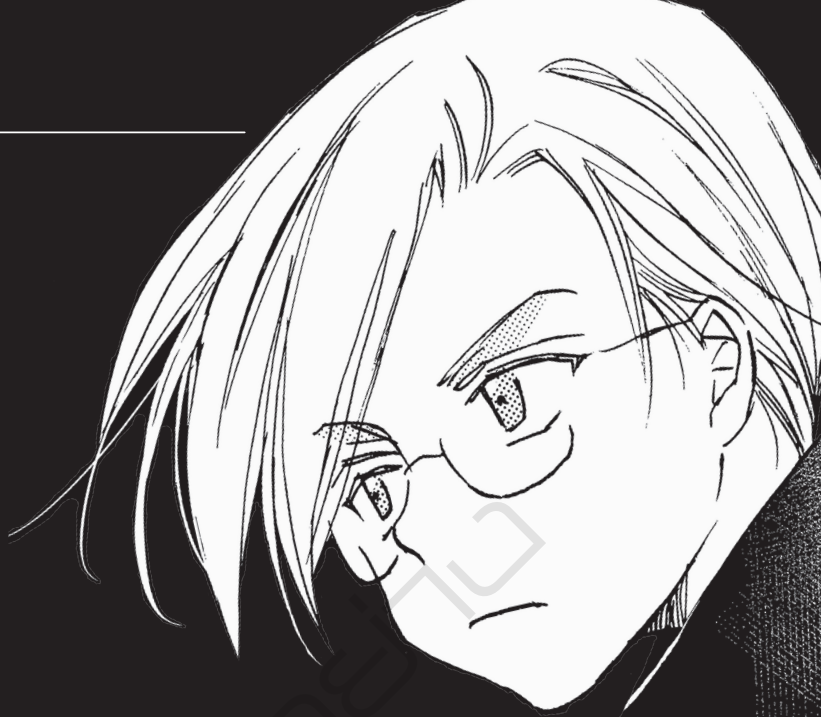
นาโซโนะ โคเม

พ่อของชินจิตลี เป็นครูสอน
วิทยาศาสตร์ที่โรงเรียนนักสืบ
โฮมส์ ปัจจุบันได้หายตัวไป

โยโกกาว่า

บุคคลปริศนาที่พวกชินจิตลี
พบตอนไปที่เกาะ ดูเหมือนเขารู้
อะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการ
หายตัวไปของโคเม ทว่า...

มียาชิตะ เคนตะ

นายค่าเฉลี่ยที่มีคะแนน
การเรียนและกีฬาอยู่ใน
เกณฑ์ค่าเฉลี่ย เป็นเพื่อนกับ
ชินจิตสึที่ย้ายโรงเรียนมา และ
ช่วยชินจิตสึออกจากหาฟ้อ

อาโออิ มิกิ

ประธานชมรมหนังสือพิมพ์
โรงเรียนประถมฮานาโมริ 'ผู้รัก
การทำชาวยิ่งชีพ' เป็นเพื่อน
สมัยเด็กของเคนตะ มาร่วมกลุ่ม
กับพวกเคนตะและชินจิตสึตั้งแต่
เมื่อไรก็ไม่รู้

ความเดิมตอนที่แล้ว

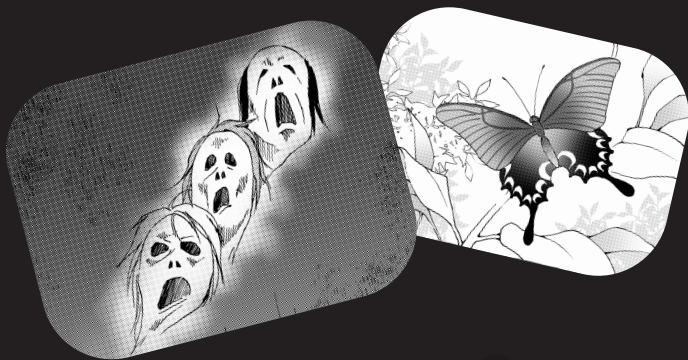
เกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไป

เล่มที่ 1 บทที่ 7

อยู่ๆ วันหนึ่งผู้คนที่อยู่บนเกาะแห่งนี้ก็หายสาบสูญไปหมดทุกคน ไคเม พ่อของชินจิตลีจึงได้ออกสืบหาความจริงที่เกาะแห่งนี้และได้หายตัวไป

ปริศนาที่ยังไขไม่ได้

นาโซโนะ ชินจิตลีย้ายจากโรงเรียนนักสืบโฮมส์มาที่โรงเรียนประถมฮานาโมริเพื่อตามหาเบาะแสของนาโซโนะ ไคเม พ่อที่หายตัวไป ในจดหมายของไคเมที่ฝากไว้ให้ก่อนมุ่งหน้าไปที่เกาะเขียนเอาไว้ว่า 'พ่อถูกใครบางคนหมายหัวอยู่ คนที่หมายหัวพ่อไว้เป็นคนที่ลูกรู้จักดี'

หอคอยผีสิงที่นักเรียนทุกคนหายไป

เล่มที่ 4 บทที่ 1

เมื่อ 10 ปีก่อนเกิดคดีลึกลับขึ้นที่โรงเรียนนักสืบโฮมส์ เมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ระหว่างชั้นเรียนพิเศษที่จัดขึ้นที่ห้องโถง โดยนักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงระดับโลกที่ได้รับเชิญมา หลังจากนั้น ทั้งนักวิทยาศาสตร์และนักเรียนที่เข้าร่วมชั้นเรียน พิเศษก็หายตัวไปทุกคน

นอกจากนี้ ไคเมย์ยังทั้งเบาะแสว่าเกาะแห่งนั้นอยู่ที่ไหนที่ ห้องทดลองของตนอย่างลับๆ เบาะแสที่ว่าคือรูปภาพแสนล้ำค่า ของผีเสื้อที่พบเห็นได้แค่ที่เขตรिवิวตอนกลางเท่านั้น

ชินจิตลี เคนตะ และมิกิจึงได้มาที่เขตรिवิวตอนกลาง เพื่อตามหาเกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไป และตามหาไคเม ที่ไปยังเกาะแห่งนั้นให้เจอ

"ใกล้ถึงแล้วละ ชินจิตลีคุง"

นาโซโนะ ชินจิตลี มียาซิตะ เคนตะ และอาโออิ มิกิได้เดินทางมาถึงเกาะแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในหมู่เกาะในเขตริวกิวตอนกลาง

พวกเขาได้เบาะแสมาจากรูปภาพผีเสื้อหางดิ่งแววมยุรา โอกินาวะที่โคเม พ่อของชินจิตลีทิ้งไว้ให้ จึงทำให้รู้ว่า 'เกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไป' อยู่ส่วนใดในหมู่เกาะในเขตริวกิวตอนกลาง และโคเมต้องอยู่ที่เกาะแห่งนั้นอย่างแน่นอน

"ว่าแต่เกาะนี้ไม่ใช่เกาะที่คนบนเกาะหายสาบสูญไปสินะ ชินจิตลีคุง"

"ไม่ใช่เกาะนี้หรอก"

"เคนตะคุง แค่มองดูรอบ ๆ ก็น่าจะรู้แล้วไม่ใช่หรอไง!"

มิกิเข้าไปถนอยอย่างเหนื่อยหน่าย

บนเกาะนี้ยังมีคนเดินขวัไชวอยู่ตามท้องถนน ฉะนั้นแล้วไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่มีทางเป็น 'เกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไป' ได้

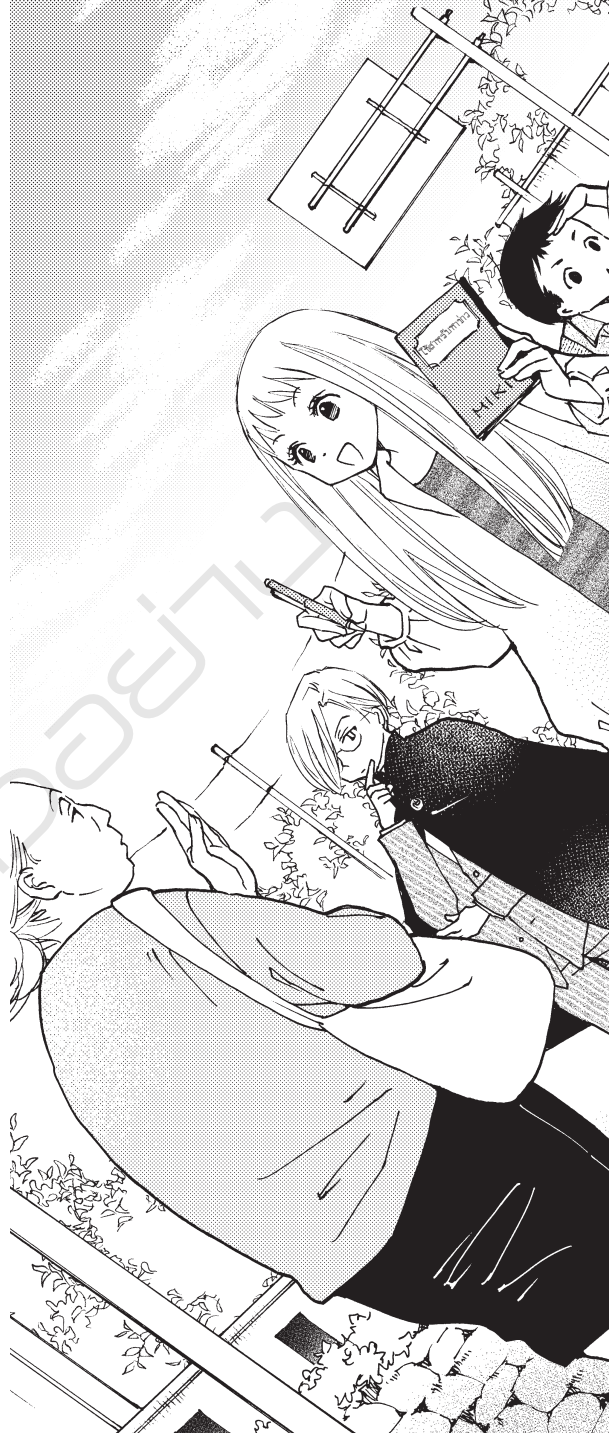
"ถ้าอย่างงั้นก็เป็นอีกเกาะหนึ่งสินะ"

"เหมือนจะต้องหาเบาะแสเพิ่มอีกหน่อยนะ"

เมื่อชินจิตลีพูดเช่นนั้น มิกิก็ก้าวร้าวขึ้นมา

"เรื่องนั้นให้เป็นหน้าที่ฉันเอง!"

พอหันไปก็เห็นมิกิกำลังถือสมุดที่เขียนว่า 'ใช้สำหรับหาข่าว' อยู่

"จะยังงั้นก็เป็นประธานชมรมหนังสือพิมพ์นะ!"

มิกิเข้าไปใกล้คุณป้าคนหนึ่งที่กำลังเดินอยู่

"ขอโทษนะคะ พอดีมีเรื่องอยากจะสอบถามนิดหน่อยนะคะ
รู้จักเกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไปไหมคะ"

และแล้วมิกิก็ส่งเสียงถามชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ ทีละคนๆ

"จริงสินะ ถ้าเป็นคนที่อยู่บนเกาะในเขตริวกิวตอนกลางก็
น่าจะรู้อะไรบ้าง"

"ดีละ! ชินจิตสึคุง พวกเราเองก็ลองไปถามดูกันเถอะ!"

ว่าแล้วชินจิตสึและเคนตะก็ตัดสินใจถามข้อมูลเรื่องเกาะ
กับชาวบ้านที่อยู่แถวๆ นั้น

"เกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไปเหรอ อืม อืมมม ไม่
รู้จักนะ"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ตอนนี้กำลังยุ่งอยู่ด้วย ขอตัวก่อนนะ"

"เอ๊ะ เกาะแบบนั้นฉันไม่รู้จักหรอก แล้วถึงจะไปถามใคร
ก็ไม่แน่ว่ามีใครรู้จักหรอก"

เวลาผ่านไปเกือบ 1 ชั่วโมงแล้ว

พวกชินจิตสึไล่ถามคนนั้นคนนี้ไปมากกว่า 50 คน แต่ไม่มีใคร
รู้เรื่องเกาะที่ว่าเลย

"มันต้องมีคนรู้จักคนสิน่า"

"เหมือนจะไม่ได้เป็นข่าวลือด้วยนี่นะ"

แล้วทันใดนั้น ชินจิตสีก็เอ่ยปากขึ้นมาว่า

"แปลกจังแฮะ"

"เอ๊ะ อะไรแปลกเหรอ"

"เคนตะคุง ไม่รู้สึกอะไรบ้างเหรอ พอถามเรื่องเกะ ทุกคนก็ทำหน้าสับสนหมดเลยใช่ไหมล่ะ"

"จะว่าไป..."

พอทุกคนได้ยินสิ่งที่พวกชินจิตสีถามก็มักจะบอกว่ายุ่ง อ้างอิงไม่ตอบ หรือไม่ยอมฟังเรื่องที่ถามเลย

"หรือว่าจะรู้อะไรเกี่ยวกับเกะนั้น แต่ก็ได้ไม่อยากพูดถึงงั้นเหรอ"

"หมายความว่ายังไงเหรอ ชินจิตสีคุง"

"ก็อยู่ๆ คนทั้งเกะหายสาบสูญไปหมดภายในคืนเดียว คนก็คงมองว่าเป็นเกะอัปมงคล ไม่อยากไปยุ่งด้วยละมั้ง"

"เกะอัปมงคลงั้นเหรอ.."

"แต่ก็แน่นอนว่ามันเป็นไปได้หรอกที่อยู่ๆ คนเราจะหายตัวไปเฉยๆ ทุกอย่างอธิบายได้ด้วยวิทยาศาสตร์ ฉันจะไขปริศนาปรากฏการณ์ที่คนทั้งเกะหายสาบสูญไปให้ดู แต่ว่า..."

ชินจิตสีมองไปทางหมู่บ้าน

"ดูท่าจะสอบถามข้อมูลจากคนบนเกะนี้น่ากว่านี้ได้ยากนะ"

เคนตะส่งเสียง อืม เห็นด้วยกับคำพูดของชินจิตลี

"ถ้างั้นลองไปตรงนั้นกันดูสิ!"

มิกิพูดด้วยสีหน้าสดใส

"ให้ไปตรงนั้นเนี่ยนะ มิกิจึงคิดจะทำอะไรเหรอ"

"ชมรมหนังสือพิมพ์นะนะ เวลาเขียนข่าวก็เชื่อว่าต้องเขียนข่าวจากการสัมภาษณ์อย่างเดียวซะเมื่อไร"

"ใช้วิธีสืบค้นจากเอกสารสินะ"

"สมกับเป็นชินจิตลีคง ตอนที่มาถึงเกาะ ฉันเห็นจากป้ายแผนที่ของเกาะว่าที่นี่มี 'พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น' อยู่นะ"

"พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นเหรอ ถ้าไปที่นั่นอาจจะรู้อะไรบ้างก็ได้นะ"

พวกชินจิตลีมาถึงพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น เป็นอาคารขนาดเล็ก 2 ชั้นซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัยด้วย ทว่าที่ประตูมีป้ายขอมขอเขียนว่า 'ปิด' ห้อยเอาไว้อยู่

"หรือว่าจะปิดไปแล้วนะ"

"โทรมขนาดนี้น่าจะปิดมานานแล้วด้วย โอ้เอ๋ย อย่างนี้ก็ไม่มีทางรู้เรื่องเกาะที่คนหายตัวไปกันพอดี!"

มิกิทำท่าทางผิดหวัง แล้วตั้งท่าจะเดินไปจากหน้าอาคารแห่งนี้

แต่ทว่าในตอนนั้นเองก็มีลมพัดเข้ามาจนประตูทางเข้าแง้มเปิดออก ส่งเสียงดัง

แอด

"เหมือนว่าจะเปิดอยู่นะ!"

จริงด้วย ไม่ได้ล็อกไว้เหรอ"

"ลองเข้าไปดูกันเถอะ"

"เอ๊ะ แต่ว่า"

"อาจจะมึนเบาะแสะอะไรก็ได้ใช้ไหมล่ะ"

ชินจิตลีไม่สนใจพวกเคนตะที่กำลังล้งเล็ใจและเดินนำเข้าไป

ข้างใน

"อ๊ะ เดี่ยวสิ!"

เห็นแบบนั้นเคนตะและมิกิก็รีบตามเข้าไปด้วย

บรรยากาศภายในพิพิธภัณฑ์ห้องถื่นนั้นทั้งมืด ทั้งเงียบเชียบ

"เอ๊ะ แล้วชินจิตลีคูละ"

เคนตะและมิกิเกิดคลาดกันกับชินจิตลี

"อย่าบอกนะว่าหายตัวไปแล้วนะ"

"เอ่ แบบนี้ก็เหมือนกับพวกคนบนเกาะที่หายตัวไปไม่ใช่

เหรอ!"

"ฉันอยู่ตรงนี้"

ชินจิตลีส่งเสียงมาจากด้านในอาคาร

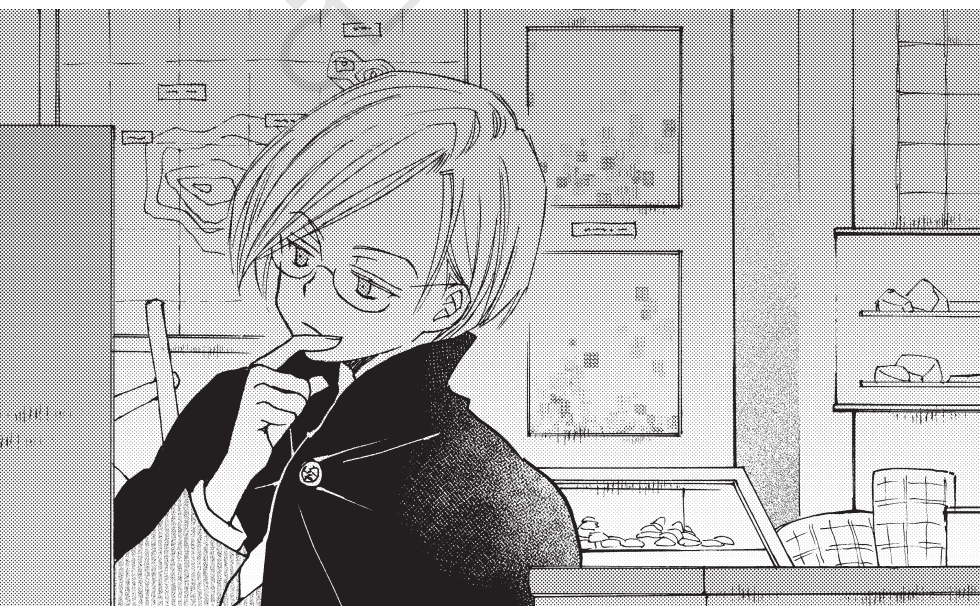
"ซินจิตสี่คุง!"

ภายในอาคารมีฝุ่นจับหนาเตอะ แคมข้าวของก็วางอยู่กระจัดกระจายสะเปะสะปะจนทั้งเคนตะและมิกิต้องเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้เหยียบข้าวของเหล่านั้นเข้าระหว่างเดินเข้าไปห้องด้านใน

ภายในห้องนั้นมีตู้โชว์กระจกและสัตว์สต๊าฟฟ์จัดแสดงอยู่เรียงราย บนผนังเองก็มีรูปภาพประดับอยู่เต็มไปหมด

แต่ข้าวของทุกอย่างก็ทรุดโทรมไม่ต่างจากตัวอาคารและฝุ่นที่เกาะหนาก็ทำให้ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรหากไม่มองให้ดีๆ บรรดารูปถ่ายบนผนังเหล่านั้นมีทั้งรูปทะเล ภูเขา พันธุ์ไม้ สัตว์ และแมลงหลากหลายรูป

"ดูนี่สิ"

ชินจิตลีดูรูปถ่ายใบหนึ่งที่ประดับอยู่บนผนัง

"หืมมม นี่มัน!"

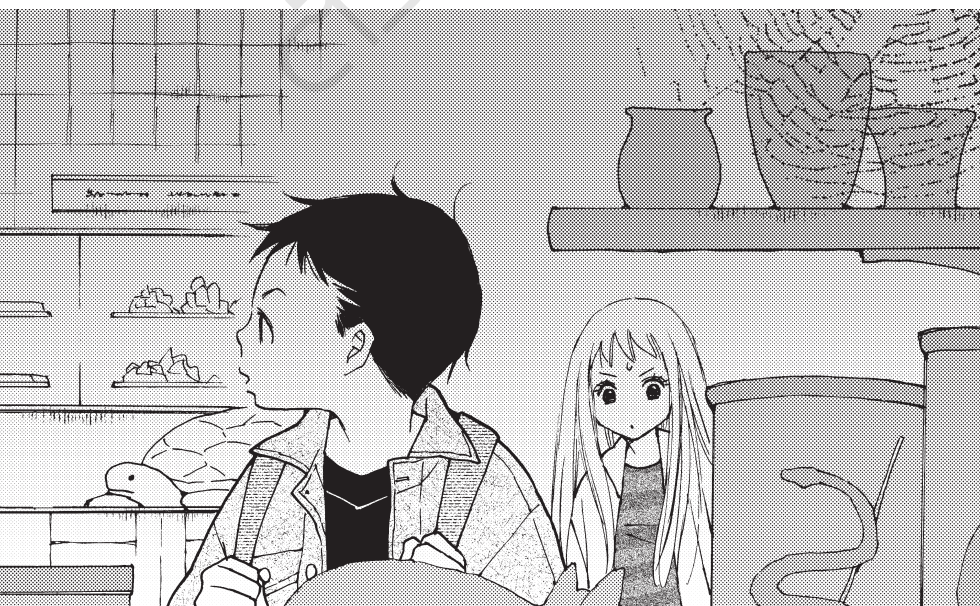
พอลองเข้าไปดูใกล้ๆ ก็เห็นรูปผีเสื้อหางติ่งแวมยูรา
โอกินาวะติดอยู่บนผนัง

"เป็นรูปเดียวกันกับรูปที่อยู่ในห้องวิจัยของพ่อชินจิตลีคุณ
เลยนี่นา!"

"ดูเหมือนพ่อจะเคยมาที่เกาะแห่งนี้ละ"

ช่างได้รูปนั่นมีแผ่นข้อความเล็กๆ ติดอยู่

‘ผีเสื้อหางติ่งแวมยูราโอกินาวะ สถานที่
ถ่าย เกาะอาทุมะ’

"เกาะอากุ่มะเหรอ!"

"เหมือนจะเป็นชื่อของ 'เกาะที่คนทั้งเกาะหายสาบสูญไป' เลยนะ"

"นี่ เรื่องของเกาะนั้นนะใช่เรื่องนี้ไหมนะ"

มิกิที่ยืนห่างออกมาเล็กน้อยส่งเสียงพูดขึ้น

บนผนังข้างกันนั้นมีแถบข้อความเก่าๆติดเอาไว้อยู่ 2-3 แผ่น
มิกิมองดูหนึ่งในแถบข้อความนั้น ซึ่งเขียนข้อความ
'ตำนานปีศาจแห่งเกาะอากุ่มะ' ด้วยตัวอักษรสีแดง
"แบบว่าแอบน่ากลัวนิดๆ แฮะ"

ถึงแม้เคนตะจะมีท่าทางหวาดกลัวแต่เขาก็เริ่มอ่าน
ข้อความในแถบข้อความนั้น

‘ตำนานปีศาจแห่งเกาะอาคุมะ’

เกาะอาคุมะมีประวัติศาสตร์ยาวนานมาตั้งแต่
สมัยเฮอัน

ชื่อของเกาะอาคุมะที่มีความหมายแฝงว่า ‘เกาะ
ที่มีปีศาจสิงสถิต’ มีที่มาจากการที่เกาะนี้ไม่สามารถ
ผลิตผลิตผลใดๆ ได้เลย ส่งผลให้ไม่มีผู้คนมาตั้งรกราก
ที่เกาะแห่งนี้

ในสมัยเอโดะ เกาะอาคุมะถูกเลือกให้เป็นเกาะ
สำหรับเนรเทศนักโทษ หรือก็คือการลงโทษโดยการขับไล่
นักโทษให้มาอยู่ที่ชายแดนอันห่างไกลหรือเกาะรกร้าง
นักโทษจะไม่มีวันออกจากเกาะไปได้ตลอดชีวิต

บรรดานักโทษที่ถูกส่งตัวมายังเกาะแห่งนี้เชื่อใน
‘ปีศาจ’ ที่อาศัยอยู่บนเกาะ

ผู้คนจากเกาะอื่นต่างหวาดกลัวพวกนักโทษที่เชื่อใน
ปีศาจ และไม่กล้าเข้าใกล้เกาะแห่งนี้

ด้วยเหตุนี้เกาะอาคุมะจึงได้รับฉายาว่าเป็น ‘เกาะ
ต้องสาป’

"เกาะด้องสาป..."

บนแถบข้อความมีตำแหน่งที่ตั้งของเกาะอากุ่มะอยู่ด้วย
ดูเหมือนจะอยู่ใกล้ๆ กับเกาะนี้

"เพราะเป็น 'เกาะที่มีปีศาจสิงสถิต' เลยได้ชื่อว่าเกาะ
อากุ่มะ..."

ปัง

เกิดเสียงดังขึ้นที่ด้านหลัง

พวกชินจิตสรีบหันกลับไป และเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่
ประตูทางเข้าห้อง

**“อย่าได้คิดเข้าไปใกล้เกาะอากุ่มะเด็ดขาด
เชียวนะ!”**

ชายคนนั้นมีผมเผ้ายุ่งเหยิง หนวดเคราเพิ่ม และใส่เสื้อผ้าเก่าจนยืด

"เอ่อคือ ขอโทษที่เข้ามาตามอำเภอใจนะคะ/ครับ"

เคนตะและมิกิตกใจที่ถูกทักขึ้นมากะทันหันจึงรีบขอโทษขอโพย

ทว่าชินจิตสีกลับจ้องตรงไปที่ชายคนนั้นและถามว่า

"คุณบอกว่า 'อย่าได้คิดเข้าไปใกล้เกาะอาคุมะเด็ดขาด' ล่ะครับ หมายความว่าคุณรู้เรื่องเกาะนี้เหรอครับ"

"เรื่องนั้น..."

"ได้โปรดบอกมาเถอะครับ ไม่ว่ายังไงผมก็อยากรู้เรื่องของเกาะนั้น เพื่อที่จะช่วยพ่อให้ได้ครับ!"

"พ่อเธอ..."

ชายคนนั้นจ้องมองชินจิตสี

"ฉันชื่อโยโกกาเว...เป็นคนเดียวที่เหลือรอดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเกาะอาคุมะ..."